

nr. 28 804 van 17 juni 2009 in de zaak RvV X / II	
In zake:	X
	Gekozen woonplaats X
	tegen: de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de beslistende van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juni 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 juni 2009 om 17 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. M. EKKA.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1 Op 15 januari 2009 wordt verzoeker, komende van Griekenland, gecontroleerd te Zaventem door de Federale Politie. Op dezelfde datum beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde

1.2. Op 16 januari 2009 verklaart verzoeker zich vluchteling.

1.3. Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoeker vast te houden op een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Op dezelfde datum geeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies).

1.4. Tegen het in punt 1.3. vermelde bevel om het grondgebied te verlaten dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad). Dit beroep wordt bij arrest nr. 26 546 van 28 april 2009 verworpen.

1.5. Op 3 februari 2009 worden de Griekse autoriteiten verzocht verzoeker over te nemen op grond van artikel 10 (1) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II Verordening).

1.6. Op 9 juni 2009 treft de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op dezelfde dag.

1.7. Op 9 juni 2009 treft de gemachtigde van de minister een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Deze beslissing wordt dezelfde dag betekend.

De in punt 1.6. vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en zijn partner H.N. (...) kwamen op 15.01.2009 aan op de luchthaven van Zaventem komende van Athene. Hij was in bezit van een vals paspoort van Frankrijk en werd, net als zijn partner, aangehouden met toepassing van artikel 7,§1, °1 en °3 van wet van 15.12.1980. Hij werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis, waar hij op 16.01.2009 een asielaanvraag indiende. De betrokkene bevestigde tijdens zijn verhoor bij onze diensten dat hij het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam vanuit Turkije via Griekenland. Op 03.02.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een verzoek tot overname van de betrokkene volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003 gericht. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(6) van vermelde Verordening. De Griekse autoriteiten hebben niet binnen die termijn geantwoord, wat betekent dat zij met toepassing van artikel 18(7) van vermelde Verordening de bovenvermelde persoon dienen over te nemen.

De betrokkene werd door onze diensten op 26.01.2009 gehoord. Er werd hem toen ook meegedeeld dat een overname aan Griekenland zou worden gevraagd. Gevraagd naar een specifieke reden waarom hij in België asiel vroeg verklaarde de betrokkene geen specifieke reden te hebben voor zijn asielaanvraag in België. Hij stelt dat hij en zijn partner naar Nederland wilden gaan, waar zijn vader zou verblijven. Er moet worden opgemerkt dat de in Nederland verblijvende vader van de betrokkene niet binnen de notie "gezinsleden" valt zoals die wordt omschreven in artikel 2(i) van Verordening 343/2003 ("de vader, moeder of voogd wanneer

de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is"). De betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben en is op geen enkel gebied afhankelijk van de in Nederland verblijvende familie.

De raadvrouw van de betrokkene vraagt in een schrijven van 24.03.2009 met aandrang dat inzake de betrokkene en zijn partner artikel 3(2) van Verordening 343/2003 zou worden toegepast en de asielaanvraag van beiden dus in België zou worden behandeld. Ze baseert dit op de volgens haar precare situatie van asielzoekers en de lage erkenningsgraad in Griekenland en verwijst ondermeer naar het rapport van Thomas Hammarberg, commissaris mensenrechten van de Raad van Europa en het rapport van de Greek Refugee Council van 15.02.2009. Verder stelt de raadvrouw dat er geen expliciete garanties werden bekomen van de Griekse autoriteiten betreffende de behandeling van de asielaanvraag en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.04.2008. Ten slotte stelt ze beiden dreigen te worden teruggewezen naar Turkije op basis van een Grieks-Turks akkoord van 2001 en in Griekenland onvoldoende bescherming zouden kunnen verkrijgen tegen eventuele acties van de broers van H. N. (...), die zich zouden verzetten tegen hun relatie en huwelijk.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat Griekenland de Conventie van Genève dd. 28.07.1951 heeft ondertekend en net als België een beslissing over een asielaanvraag neemt op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 (vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten), 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming) en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 (de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) in hun nationaal recht omgezet.

Door de directe werking van deze hogervermelde Europese richtlijnen heeft betrokkene wel degelijk de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag kan indienen. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn.

Wat individuele garanties betreft merken we op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door Verordening 343/2003 wordt voorzien omdat dit enerzijds net het voorwerp van Verordening 343/2003 uitmaakt en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat, ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Wat de vermeende dreiging van een terugwijzing naar Turkije én het bieden van onvoldoende bescherming door de Griekse autoriteiten betreft kan de betrokkene dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Er zijn geen aanwijzingen dat de Griekse autoriteiten bij eventuele acties van de familie van H.N.(...) geen afdoende bescherming zouden bieden. Bovendien zullen de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Uit bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende

noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2. De verzoekende partij dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verzoeker ter kennis werd gebracht op 9 juni 2009 en dat hij vijf dagen na de kennisname ervan onderhavig verzoekschrift per faxbericht heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat er nog geen concrete datum voor de repatriëring naar Griekenland voorzien wordt. Verzoeker wordt sedert 9 juni 2009 echter vastgehouden met het oog op een repatriëring. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met de vereiste diligentie. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota.

Ernstig middel

2.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.5. In een eerste en enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Middelen

Eerste middel, genomen uit de gezamenlijke schending van artikelen 3, § 2 en 18 § 7 verordening van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Schending dewelke machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt., de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 33 van de Conventie van Genève

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)

Dat betrokkene door de directe werking van de hogervermelde Europese richtlijnen wel degelijk de garantie heeft dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag kan indienen, is niet correct.

Uit recente berichten blijkt immers dat deze garanties op toegang tot de asielprocedure niet corresponderen met de situatie ter plaatste:

1.

Een groepering van advocaten in Griekenland heeft op 15 oktober 2008 (feit dat dateert na de omzetting van de richtlijnen in de Griekse nationale wetgeving) de Griekse politie ervan beschuldigd gestopt te zijn met de verwerking van asielaanvragen. De Atheense immigratiedienst hield de deuren gesloten en weigerde asielaanvragen waardoor een groot aantal asielzoekers het slachtoffer werden van vasthouding en uitwijzing.

2.

Uit het rapport van 4 februari 2009 van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, de heer Hammarberg¹ blijkt eveneens het feit dat de loutere omzetting van de Europese richtlijnen op zich geen garantie biedt tot toegang tot de asielprocedure:

Ik citeer alvast enkele vaststellingen uit het rapport:

"Whilst the Commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection.

The Commissioner notes with serious concern the centralisation of the asylum procedure in Athens where almost the totality of the asylum applications are received and processed. This situation has led recently to the suspension of the reception of asylum applications. The Commissioner welcomes the Minister of Interior's acknowledgment of the urgent need for creating more asylum processing centres and calls on the authorities to promptly decentralize the asylum system and appoint sufficient and fully qualified personnel.

3.

Ook uit de brief van het UNHCR van 2 april 2009 gericht aan de minister van Migratie- en asielbeleid blijkt dat er een belangrijk aantal uitdagingen blijft bestaan, meer bepaald met betrekking tot de toegang tot de Griekse asielprocedure.

Aangezien de asielverzoeken enkel in Athene kunnen ingediend worden, waar elke zaterdagochtend twee- tot drieduizend mensen wachten om als asielzoeker te worden geregistreerd, kunnen slechts 350 à 400 personen ingeschreven worden gelet op de beperkte capaciteit.

4.

Dat de toegang tot de asielprocedure in Griekenland voor personen die internationale bescherming nodig hebben, nog steeds zorgwekkend is, blijkt tevens uit een rapport van Clandestino dat dateert van december 2008.

Hierin wordt het systeem van de "roze kaart" aangehaald. Enkel aan asielzoekers die in het bezit zijn van de roze kaart, wordt de status van asielzoeker en de hieruit voortvloeiende rechten toegekend. Deze kaart kan enkel in Athene bekomen worden. Zoals hierboven reeds uiteengezet, bracht dit systeem van centralisatie van asielaanvragen de opschorting van asielaanvragen teweeg.

Opnieuw de asielprocedure opstarten, omvat een ingewikkelde procedure en vraagt veel tijd. Hierdoor riskeert de asielzoeker lange tijd in de illegaliteit te moeten verblijven met hieraan een groot risico tot opsluiting en repatriëring verbonden. Deze praktijk vindt ook toepassing op de asielzoeker die in het kader van de Dublin procedure wordt overgebracht naar Griekenland.

"Getting 'back on track' after that requires following a more complicated procedure and therefore the assistance of a lawyer; the re-issuing of the pink card under this procedure usually takes several months within which the asylum seeker is 'eligible' for detention (and possibly deportation) if caught again (Cabot 2008). Papadimitriou and Paoageoraiou (2005) argue that the practice of interrupting the examination of an asylum claim on the grounds that the applicants have arbitrarily abandoned their place of residence is also applied to cases of 'Dublin' returnees."

In casu wordt verzoeker aan Griekenland overgedragen in toepassing van de Dublinverordening. Zoals reeds besproken, zal hij enkel geldig een asielaanvraag kunnen indienen in Athene met de reeds besproken belemmering voor asielzoekers om een asielaanvraag in te dienen als gevolg. Bijgevolg riskeert verzoeker lange tijd in de illegaliteit te moeten verblijven. Bovendien wordt hij in het kader van de Dublin procedure overgebracht naar Griekenland hetgeen volgens het rapport van Clandestino een ingewikkelde procedure is en veel tijd vraagt. In casu bestaat er aldus een groot risico voor verzoeker terug opgesloten te worden met de hieraan verbonden repatriëring tot gevolg.

Bovendien mag ook niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de partner van verzoeker ondertussen zwanger is. In Griekenland zijn er geen toereikende mechanismen om asielzoekers met speciale behoeften, zoals in casu de partner van verzoeker, door te verwijzen naar gespecialiseerde diensten (zie brief van het UNHCR van 2 april 2009 gericht aan de minister van Migratie- en asielbeleid). Het leidt geen twijfel dat de partner van verzoeker in dergelijke omstandigheden toegang dient te krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen.

Dat inderdaad tevens de opvang van asielzoekers nog steeds ontoereikend en onvoldoende is, ondanks de omzetting van de hogervernoemde Europese richtlijnen in de Griekse nationale wetgeving, blijkt eveneens uit volgende rapporten:

1.

Het rapport van 4 februari 2009 van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, de heer Hammarberg

The Commissioner regrets to note that such a serious deficiency in the asylum seekers' reception capacity harshens even further their lives (...) and raises serious issues with regard to the protection of, inter alia, their right to social and medical assistance and their right to benefit from social welfare services (...)

2.

Het verslag van 15 februari 2009 van de Greek Refugee Council betreffende de situatie van asielzoekers die overgedragen worden naar Griekenland met toepassing van de Dublin II Verordening.

Het rapport hekelt de vele gebreken die de Griekse asielprocedure kent en somt de implicaties hiervan op. Deze tekst dient gelezen te worden als aanvulling op de Position Paper van het UNHCR2 die in april 2008 is verschenen en waarin het UNHCR de lidstaten verzoekt de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de Verordening nr. 343/2003 toe te passen.

Ook hierin wordt gesteld dat opvangcapaciteit ontoereikend is. In 2008 werden er 19.000 asielaanvragen ingediend en waren er slechts 700 opvangplaatsen beschikbaar. Bijgevolg zijn vele asielzoekers verplicht dakloos voor lange periodes. Onder hen bevinden zich ook kwetsbare groepen zoals niet begeleide minderjarigen en gezinnen met kleine kinderen.

Tot slot is een laatste bron van bekommernis de kwaliteit van de procedure om de vluchtelingenstatus te bepalen. Dit blijkt uit de reeds aangehaalde rapporten:

1.

Het rapport van 4 februari 2009 van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, de heer Hammarberg

The Commissioner takes note with grave concern of the chronic problem of lack of sufficient interpretation in the Greek asylum system and of the non-availability of state legal aid in the first stages of the asylum procedure. The Commissioner recalls the Council of Europe human rights standards and recommends that asylum seekers be properly informed on existing remedies against detention measures and on legal aid while qualified interpreters and translators should be available in all major entry areas and asylum offices.

2.

Het verslag van 15 februari 2009 van de Greek Refugee Council betreffende de situatie van asielzoekers die overgedragen worden naar Griekenland met toepassing van de Dublin II Verordening.

Asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland op basis van de regels van de Dublin II Verordening worden geïnterviewd op de luchthaven en dit zonder de aanwezigheid van een tolk. Er wordt geen uitleg verstrekt over het verloop van de procedure, noch over hun rechten en plichten of het bekomen van huisvesting.

De tekortkomingen voor wat betreft de eerste fase inzake asiel zoals beschreven in het rapport van UNHCR, blijven onverkort gelden. Daarnaast werd vastgesteld dat de beroepsmogelijkheid niet vaak gebruikt werd omwille van het niet begrijpen van de asielafwijzing of het te laat indienen van een beroep.

3.

De brief van het UNHCR van 2 april 2009 gericht aan de minister van Migratie- en asielbeleid:

Hieruit blijkt dat de besluitvorming betreffende asielverzoeken ernstige gebreken vertoont met name zeer lange termijnen om asielverzoeken te behandelen en een uiterst slechte kwaliteit van de besluitvorming. Het erkenningspercentage in eerste instantie blijft verwaarloosbaar (volgens cijfers van het UNHCR: in 2008, van de 29,573 beslissingen leidden er slechts veertien tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hierdoor krijgen de personen die internationale bescherming nodig hebben niet de status waartoe zij gerechtigd zijn overeenkomstig het Grieks asielsysteem.

Wat de beroepsprocedure betreft, kampt Griekenland met een achterstand van 33.940 asielverzoeken die hangende zijn bij de Griekse asielinstanties met lange wachtermijnen als gevolg vooraleer asielzoekers de beslissing krijgen.

4.

Het rapport van Clandestino van december 2008.

Hierin worden vooreerst de tekortkomingen voor wat betreft de eerste fase inzake asiel aangekaart: dit gebeurt haast voortdurend zonder de aanwezigheid van een officiële tolk. Het erkenningspercentage van kandidaat-vluchtelingen in Griekenland blijft zeer laag:

"The presence of an official translator at the interview is the ideal scenario that rarely happens. The examiner (a police official) writes down a report with what was said at the interview and his assessment of the case, and sends it to the Asylum Department of the Police Headquarters (Ministry of Interior, former Public Order); this department in turn sends its rejection or acceptance proposal to the Minister of Interior and he takes the final decision. During this period that usually lasts some months the asylum seeker's pink card protects him, The usual result of first instance asylum claims is their rejection (only a very few have a positive decision: 13 out of 37.380 claims in 2006 & 2007)"

Aangezien er geen uitleg wordt verstrekt over het verloop van de procedure, noch over hun rechten en plichten wordt de beroepsmogelijkheid vaak niet gebruikt (vaak als gevolg van het te laat indienen van een beroep). Opnieuw de asielpcedure opstarten, omvat een ingewikkelde procedure en vraagt veel tijd. Hierdoor riskeert de asielzoeker lange tijd in de illegaliteit te moeten verblijven met hieraan een groot risico tot opsluiting en repatriëring verbonden. Deze praktijk vindt ook toepassing op de asielzoeker die in het kader van de Dublin procedure wordt overgebracht naar Griekenland.

"Getting 'back on track' after that requires following a more complicated procedure and therefore the assistance of a lawyer; the re-issuing of the pink card under this procedure usually takes several months within which the asylum seeker is 'eligible' for detention (and possibly deportation) if caught again (Cabot 2008). Papadimitriou and Papageorgiou (2005) argue that the practice of interrupting the examination of an asylum claim on the grounds that the applicants have arbitrarily abandoned their place of residence is also applied to cases of 'Dublin' returnees."

In casu zal verzoeker die wordt overgedragen aan Griekenland in toepassing van de Dublinverordening, in theorie de mogelijkheid hebben om aan de luchthaven van Athene een asielaanvraag in te dienen. Zoals blijkt uit de rapporten worden asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland op basis van de regels van de Dublin II Verordening geïnterviewd op de luchthaven en dit zonder de aanwezigheid van een tolk. Er wordt geen uitleg verstrekt over het verloop van de procedure, noch over hun rechten en plichten of het bekomen van huisvesting.

Verzoeker beaamt dergelijke praktijken. Hij verbleef reeds drie à vier maanden ondergedoken in Griekenland. Na een controle door de politie werd hij naar een gerechtsgebouw gebracht waar een tolk hem vertelde dat hij 87 euro boete moesten betalen. Nadien werden hij op straat gezet. Een verklaring werd niet gegeven. Hij kreeg nooit onderdak of een advocaat toegewezen. Integendeel werd hij heel brut en hardhandig aangepakt door de politiediensten.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 juni 2009 is echter bijzonder summier in vergelijking met het schrijven van de raadsman van verzoeker dd, 24.03.2009 en gaat volledig voorbij aan de door verzoeker aangehaalde rapporten en verslagen - die dateren van na de omzetting van de richtlijnen in de Griekse nationale wetgeving - die de problematische behandeling van de asielpcedure alsmede de ontoereikende en onvoldoende opvang van asielzoekers in Griekenland hebben aangekaart.

Een normaal en zorgvuldig handelen van de overheid bestaat er in casu in - zeker nu blijkt dat de partner van verzoeker zwanger is en een kwetsbaar profiel vertoont - de verstrekte gegevens/ het relaas van verzoeker te verifiëren en dienaangaande minstens de Griekse autoriteiten ertoe te bewegen de nodige informatie te verschaffen en de garanties te eisen op een behandeling van de asielaanvraag alvorens te beslissen de asielaanvraag over te dragen.

De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van

plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat de procedure die op hem toegepast zal worden, en in het bijzonder de effectiviteit van het principe van non-refoulement, aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet.

De tegenpartij komt dus tekort in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II Verordening door deze gegevens te negeren en geen voorafgaandelijke garanties te bekomen vanwege de Griekse autoriteiten dat de asielaanvraag van verzoeker en zijn partner zal worden behandeld en dat zij toegang zullen krijgen tot minimale hulpverlening.

Dat deze betrouwbare en onafhankelijke bronnen die melding maken van de problematische behandeling van de asielprocedure niet als 'algemeen' of als 'blote beweringen' kunnen worden afgedaan, blijkt uit het arrest Saadi t. Italië waarin het Europees Hof het volgende oordeelde over mensenrechtenrapporten (vrije vertaling) "130. Om het bestaan te verifiëren van een risico op vernederende behandelingen, dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene.

131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty Internationale of regeringsbronnen, waaronder het Departement of State van de U.S.A.

Hieruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aangehaalde rapporten diende te raadplegen om na te gaan of beslissing tot weigering van verblijf en met een terugzending naar Griekenland al dan niet een schending van de artikels 3 en 13 EVRM tot gevolg zou hebben. Dit is echter niet af te leiden uit de bestreden beslissing.

Verder stelt het Hof het volgende in het bovengenoemde arrest Saadi (vrije vertaling);

(...) In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer, zoals in dit geval, betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van autoriteiten, of getolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag.(...) zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het hof niet vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden op een bescherming van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling.

Hieruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet zomaar kan verschuilen achter het feit dat de richtlijnen werden omgezet in de nationale wetgeving van Griekenland en dat de Griekse staat aldus dezelfde objectieve garanties biedt als België nu de aangehaalde internationale rapporten het tegendeel stellen en de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel stuk naar voren brengt dat het tegendeel zou aantonen.

Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt zelfs dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs geen antwoord van de Griekse autoriteiten tot overname heeft mogen ontvangen en dus ook met zekerheid op geen enkele wijze heeft kunnen verifiëren of al dan niet verzoeker toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Griekenland en of hij al dan niet mag rekenen op een adequate opvang.

Deze gang van zaken is tekenend voor de houding van de Griekse asielautoriteiten.

Niettegenstaande dit gegeven, heeft de tegenpartij beslist om verzoeker over te dragen aan de Griekse autoriteiten enkel op grond van diens stilzwijgen, zonder garantie dat de asielaanvraag van verzoeker en zijn partner door Griekenland zal behandeld worden en zonder garantie op een adequate opvang.

Op grond van de aangevoerde gegevens door verzoeker via zijn raadsheer op 24 maart 2009 had de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook de soevereiniteitsclausule moeten toepassen, minstens in concreto moeten motiveren waarom zij met al deze gegevens meent geen rekening te moeten houden.

De bestreden beslissing is dan ook manifest behept met een gebrek in de motivering en houdt geen rekening met de argumenten die door verzoeker via een bijkomend schrijven via zijn raadsheer dd. 24 maart 2009 werden ingeroepen.(...)"

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker na de aangevoerde schending van internationale verdragen, nationale bepalingen en beginselen en na het citeren van de bestreden beslissing, *recente* berichten aanhaalt betreffende de toegang tot de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en de kwaliteit van de procedure in Griekenland waarbij vervolgens commentaar geleverd wordt betreffende de mogelijke gevolgen voor verzoeker, mocht hij overgedragen worden naar Griekenland. Enkel op de pagina's 8 en 9 van het verzoekschrift volgt summier het eigenlijk betoog van verzoeker ter ondersteuning van het middel. Voor wat betreft de aangehaalde *recente* berichten, herhaalt de Raad de opmerking zoals reeds ter terechtzitting geuit zowel ten aanzien van de verzoekende partij als van de verwerende partij dat de Raad enkel rekening houdt met informatie aangaande de Griekse asielprocedure die voorlag op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd en met informatie vermeld in de bestreden beslissing.

2.7. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de volgende kritiek uit: *“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 juni 2009 is echter bijzonder summier in vergelijking met het schrijven van de raadsman van verzoeker dd. 24.03.2009 en gaat volledig voorbij aan de door verzoeker aangehaalde rapporten en verslagen - die dateren van na de omzetting van de richtlijnen in de Griekse nationale wetgeving - die de problematische behandeling van de asielprocedure alsmede de ontoereikende en onvoldoende opvang van asielzoekers in Griekenland hebben aangekaart. (...) De bestreden beslissing is dan ook manifest behept met een gebrek in de motivering en houdt geen rekening met de argumenten die door verzoeker via een bijkomend schrijven via zijn raadvrouw dd. 24 maart 2009 werden ingeroepen.”*

2.10. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen op dat Griekenland zich de voorbije maanden niet enkel heeft beperkt tot het omzetten van richtlijnen. Hij benadrukt dat ook de nodige praktische maatregelen genomen werden om te garanderen dat deze regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Verweerder betoogt dat dit blijkt uit informatie die door de Griekse autoriteiten en andere Europese lidstaten aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd. Verweerder geeft vervolgens een waslijst van 10 maatregelen en besluit: *“Dit zijn stuk voor stuk maatregelen en elementen die erop wijzen dat de Griekse overheid de aanbevelingen van internationale organisaties niet zomaar naast zich neerlegt, maar zich integendeel actief inzet voor een verbetering van de bestaande praktijken. Griekenland gaat dus vooruit en neemt zijn verantwoordelijkheid op.”*

2.11. Het in punt 2.9. bedoelde schrijven van de raadvrouw van verzoeker van 24 maart 2009 bevindt zich niet in het administratief dossier. Ter terechtzitting verklaren de raadvrouw van verzoeker en de verwerende partij zich akkoord om in dit verband terug te grijpen naar het schrijven van 23 maart 2009 van de raadvrouw van hetzelfde kantoor als de raadvrouw van verzoeker, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken in een gelijkaardige zaak (RvV 42.419, arrest nr. 28 797 van 16 juni 2009), die eveneens op de terechtzitting van 15 juni 2009 gepleit werd en deze aan te vullen met de weergave van het argument van de raadvrouw van verzoeker in de bestreden beslissing aangaande de dreiging van terugwijzing op basis van het Grieks-Turks akkoord.

2.12. In het in punt 2.11. vermelde schrijven van 23 maart 2009 werd het volgende opgeworpen:

“(...) Verzoeker is de Europese Unie via Griekenland binnengekomen van waaruit hij vervolgens naar België is gereisd.(...)”

Een overname van het dossier werd aan Griekenland gevraagd, zoals blijkt uit de bijlage 26 van verzoekende partij.

Deze overnamevraag is hoogst verwonderlijk gezien de gekende precaire situatie voor asielzoekers, en meer bepaald voor Irakese asielzoekers in Griekenland.

Verzoeker wenst dan ook volgende argumenten op te werpen ten einde zijn asielaanvraag in België te kunnen behandelen.

Meerdere rapporten en verslagen hebben deze problematische situatie in Griekenland reeds aangekaart.

In december 2008 is de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, de heer Hammarberg, naar Griekenland gegaan en heeft een rapport uitgebracht op 4 februari 2009.

Uit dit rapport blijkt dat de opvang nog steeds te wensen overlaat en nog steeds is de kwaliteit van de asielprocedure er alles behalve. Het erkenningspercentage van kandidaat-vluchtelingen in Griekenland is in de voorbije jaren ook niet gestegen. Dit laatste is des te meer relevant in dit dossier, aangezien verzoeker een Irakese Yezidi is, een groep waarvoor het erkenningspercentage in België niet onbelangrijk is.

“The Commissioner has noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation. (...) However the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection.”

The refugee status recognition rate in Greece in 2007, similarly to 2006, was 0.04% at first instance and 2.05% on appeal. In a meeting with the Commissioner, Ministry of Interior authorities. noted that in the first eight months of 2008 the refugee status recognition rate was 0.03% at first instance while on appeal this rose to 112%. In April 2008 the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) commented that ‘compared to other EU Member States with similar numbers of asylum applications, recognition rates [in Greece] remain disturbingly low’. In three other European countries (the United Kingdom, Sweden and Germany) with similar number of asylum applicants the first instance and appeal rates in 2007 ranged from 14% to 94%. Of particular concern to the Commissioner has been the fact that in 2007 the first instance recognition rate for Iraqi refugee applicants in Greece was zero while in seven other western European countries these rates ranged from 1.4% (in Sweden) to 63.4% (in Germany).

Zo wordt in fine herhaald dat hetgeen belangrijk is op vlak van bescherming, wel degelijk de effectiviteit is en niet de wettelijke normen die geacht worden die bescherming vast te leggen.

Vervolgens heeft op 15 februari 2009 de Greek Refugee Council een verslag geschreven betreffende de situatie van asielzoekers die overgedragen worden naar Griekenland met toepassing van de Dublin II Verordening.

Het rapport hekelt de vele gebreken die de Griekse asielprocedure kent en somt de implicaties hiervan op. Deze tekst dient gelezen te worden als aanvulling op de Position Paper van het UNHCR die in april 2008 is verschenen en waarin het UNHCR de lidstaten verzoekt de soevereiniteitsclausule voorzien in Verordening nr. 343/2003 toe te passen.

Het rapport van 15 februari 2009 is opgebouwd rond 3 clusters:

Problemen op de luchthaven:

Asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland op basis van de regels van de Dublin II Verordening worden geïnterviewd op de luchthaven En dit zonder de aanwezigheid van een tolk. Er wordt geen uitleg verstrekt over het procedure, noch over hun rechten en plichten of het bekomen van huisvesting.

Kwaliteit van de asielprocedure:

In juli 2008 werd een wet ingevoerd die tot doel heeft de procedure in beroep te verbeteren. De tekortkomingen voor wat betreft de eerste fase inzake asiel zoals beschreven in het rapport van UNHCR, blijven onverkort gelden. De beroepsinstantie voor negatieve asielbeslissingen werd slechts recentelijk hernieuwd, waardoor het nog te vroeg is om de werking ervan te evalueren. Vastgesteld werd dat de beroepsmogelijkheid niet vaak gebruikt werd omwille van het niet begrijpen van de asielaflwijzing of het te laat indienen van een beroep.

Ontoereikende opvangfaciliteiten:

De ontoereikende opvangcapaciteit vormt een belangrijk laatste punt. In 2008 werden er 19000 asielaanvragen ingediend en waren er slechts 700 opvangplaatsen beschikbaar. Bijgevolg zijn vele asielzoekers verplicht dakloos voor lange periodes. Onder hen bevinden zich ook kwetsbare groepen zoals niet begeleide minderjarigen en gezinnen met kleine kinderen.

Ik vraag u dan ook met aandrang toepassing te willen maken van de soevereiniteitsclausule van artikel 2 (3) van de Dublin II Verordening en de asielaanvraag van verzoeker in België te willen verderzetten en derhalve de overnameprocedure met Griekenland onmiddellijk stop te zetten en mij hiervan te berichten.”

2.13. De Raad stelt vast dat verzoeker gevolgd kan worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing bijzonder summier gemotiveerd is in vergelijking met het schrijven van de raadvrouw van verzoeker van 24 maart 2009, dat gelijkaardig is aan het schrijven van 23 maart 2009, weergegeven in punt 2.11. Blijkens de bestreden beslissing beperkt de gemachtigde van de minister zich prima facie tot een opsomming van internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen en de opvang van asielzoekers, maar wordt er niet ingegaan op de door raadvrouw van verzoeker aangehaalde argumenten betreffende de gebrekkige effectiviteit van de aangehaalde internationale en Europese normen die de bescherming van de asielzoekers (theoretisch) vastleggen. Verzoekster haalt zoals zij terecht opmerkt, rapporten aan van 4 februari 2009 en 15 februari 2009 die dateren van ná de omzetting in de Griekse nationale wetgeving van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijnen in de periode van november 2007 tot november 2008. Aangezien blijkens de bestreden beslissing geen garanties gevraagd werden aangaande de behandeling van de asielaanvraag en opvang van verzoeker, kwam het de gemachtigde van de minister toe afdoende te antwoorden op de door de raadvrouw van verzoeker aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de gebrekkige toegang tot en kwaliteit van de asielprocedure alsook de gebrekkige opvang van asielzoekers in Griekenland. Voor wat betreft het verweer van de verwerende partij weergegeven in punt 2.10. dient de Raad vast te stellen dat er geen concrete maatregelen worden weergegeven in de bestreden beslissing die zouden wijzen op een verbetering in de effectiviteit van de aangehaalde internationale en Europese normen die de bescherming van de asielzoekers vastleggen. Ook in het kader van een prima facie wettigheidstoetsing kan de Raad geen rekening houden met een a posteriori-motivering van een bestreden beslissing in een nota met opmerkingen.

2.14. Uit het voorafgaande blijkt dat het besproken onderdeel van het middel ernstig is en dat de bestreden beslissing prima facie niet deugdelijk gemotiveerd lijkt te zijn.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.15. Verzoeker voert onder meer aan dat hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag in Griekenland zal behandeld worden op een eerlijke en effectieve wijze. Een behandeling van de asielaanvraag is volgens verzoeker niet gegarandeerd gelet op het stilzwijgen van de Griekse overheid. Verzoeker vervolgt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij geen documenten kan voorleggen waaruit garanties blijken betreffende een eerlijke en correcte behandeling van de asielaanvraag, noch met betrekking tot een menselijke opvang. Vervolgens verwijst hij naar een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert tevens aan dat het inhumain zou zijn om van een asielzoeker te verwachten dat hij zich eerst blootstelt aan een onmenselijke behandeling alvorens tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen besluiten.

2.16. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat verzoekers vage en hypothetische beschouwingen niet volstaan opdat hij aan de hand van concrete elementen aan zou tonen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te lijden bij de uitvoering van de bestreden beslissing. Volgens verweerder beperkt verzoeker zich tot het aanbrengen van zeer algemene informatie en stukken maar laat hij na in concreto gegevens voor te leggen die op hem persoonlijk betrekking hebben. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat Griekenland

volwaardig lid is van de Europese Unie en dat het gebonden is aan internationale en Europese basisregels, inbegrepen verscheidene richtlijnen die ook door de Griekse autoriteiten werden omgezet in nationaal recht. De verwerende partij wijst erop dat de verplichtingen van artikel 3 van het EVRM niet worden miskend door verzoeker te verwijderen naar Griekenland en dat de loutere verwijzing naar een rechtsregel niet kan volstaan als afdoend concreet gegeven ter ondersteuning van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verwerende partij vervolgt dat België als lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat en dat van haar niet kan verwacht worden dat zij de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat evalueert.

2.17. Het Hof heeft in het arrest K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008 het volgende gesteld: “(...) *Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country (Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 125, 28 February 2008; NA. v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 109, 17 July 2008). The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports of Judgments and Decisions 1996-V; and Saadi v. Italy, cited above, § 128) which implies that there must be a meaningful assessment of the applicant's claim (Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 40, ECHR 2000 VIII).*”. De Raad stelt prima facie op grond van een lezing van de bestreden beslissing vast dat er niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister “a meaningful assessment of the applicant's claim” gedaan heeft, dit in het licht van de door verzoeker in zijn schrijven van 24 maart 2009 aangehaalde rapporten en verslagen (cfr. punten 2.11. en 2.12). In de mate dat de verwerende partij geen garanties heeft gekregen van de Griekse autoriteiten inzake toegang tot de asielprocedure en opvang en in haar beslissing niet heeft geantwoord op de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende de gebrekkige effectiviteit van de aangehaalde internationale en Europese normen die de bescherming van de asielzoekers (theoretisch) vastleggen, is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

2.18. Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juni 2009, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA